

ДРАГАН ЛАКИЋЕВИЋ

СНЕЖНА ИКОНА

СНЕЖНА ЦРКВА

*Кад рајни вихор зајреји
И звер из земље исјера
Пахуља-дуца кад слети
У шаму небеског језера
И не може се узнеји
Јер не зна јуџа ни смера
Прими и ове авеји
У зрно свога малјера*

СЛИКЕ СУНЦА

*Сунце ојкрије нову боју
Језеру, оку, књизи, кући
У заносу и несјокоју
Одреди меру а будући*

*Посјају процли не знајући
За своје месито у шом сјоју
Између рођених и умирућих
На земаљском перивоју*

*Сунце измени свако лице
Од свеја осјава само слику
И свакој речи да музику*

*Онда нестјане иза ивице
Неба. И све одједном мине
С његовим сјајем из дубине*

ЗИМСКА СЛИКА

*Из ове чистје ноћне свиле
Ко да ојетј расјте дрвеће
Пахуље су се помамиле
Летје ко ситјно снежно цвеће*

*Мада снежу сад време није
Он се понавља по се чини
Та вејавица у души је
Пре но у зимској позадини*